

Diumente 4 (B) de Quaresma

Text de l'Evangelí (Jn 3,14-21): En aquell temps, Jesús digué a Nicodem: «I així com Moisès va enlairar la serp en el desert, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen tinguin en Ell vida eterna. Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en Ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu no ha enviat el seu Fill al món perquè el món fos condemnat, sinó per salvar-lo per mitjà d'Ell. Els qui creuen en Ell no són condemnats, però els qui no creuen ja han estat condemnats, perquè no han cregut en el nom del Fill únic de Déu.

»La condemna ha arribat per això: quan la llum ha vingut al món, els homes s'han estimat més la foscor que la llum, ja que les seves obres eren dolentes. Tots els qui obren el mal tenen odi a la llum, i no s'acosten a la llum perquè quedarien al descobert les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat s'acosten a la llum perquè es vegin les seves obres, ja que les fan segons Déu».

«Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic»

+ Mn. Joan Ant. MATEO i García
(Trem, Lleida, Espanya)

Avui, la litúrgia ens ofereix una flaire anticipat de la joia pasqual. Els ornaments del celebrant són rosats. És el diumente "laetare" que ens convida a una serena alegria. «Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa tots els qui l'estimeu...», canta l'antífona d'entrada.

Déu vol que estiguem contents. La psicologia més elemental ens diu que una persona que no viu contenta acaba malalta, de cos i d'esperit. Ara bé, la nostra alegria ha de estar ben fonamentada, ha de ser expressió de la serenor de viure una vida amb

sentit ple. Altrament, l'alegria degeneraria en superficialitat i ximpleria. Santa Teresa distingia amb encert la "santa alegria" i la "boja alegria". Aquesta darrera és només exterior, dura poc i deixa un regust amarg.

Vivim temps difícils per a la vida de fe. Però també són temps apassionants. Experimentem, en certa manera, l'exili babilònic que canta el salm. Sí, també nosaltres podem viure una experiència d'exili «tot plorant d'enyorança de Sió» (Ps 136,1). Les dificultats exteriors i, sobretot, el pecat ens poden portar vora els rius de Babilònia. Malgrat tot, hi ha motius d'esperança i Déu ens continua dient: «Si mai t'oblidava que se m'encasti la llengua al paladar» (Ps 136,6).

Podem viure sempre contents perquè Déu ens estima bojament, tant que ens «ha donat el seu Fill únic» (Jn 3,16). Ben aviat acompanyarem aquest Fill únic en el seu camí de mort i resurrecció. Contemplarem l'amor d'Aquell que tant ens estima que s'ha lliurat per nosaltres, per tu i per mi. I ens omplirem d'amor i mirarem Aquell que ha estat traspasat (cf. Jn 19,37), i creixerà en nosaltres una alegria tan gran que ningú no ens la podrà prendre.

La veritable alegria que il·lumina la nostra vida no prové del nostre esforç. Sant Pau ens ho recorda: no ve de vosaltres, és un do de Déu, som obra seva (Col 1,11). Deixem-nos estimar per Déu i estimem-lo, i la joia serà gran en la propera Pasqua i en la vida. I no oblidem deixar-nos acaronar i regenerar per Déu amb una bona confessió abans de Pasqua.